

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SENMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

EN UNA SAGRISTIA.

—A Cherta 230 presoners. No véu que 'l Nen de Prades era de bóbilis', bóbilis!.....

LA MODA.

No volém parlar d'aquests pantalons tant aviat amples com la consciència de un carlí ó tant aviat estrets com los escrípols de una bea-tutxa.

No volém parlar d'aquests sombreros avuy aixelats com un estudiant que viu ab un cape-llá y ahir ab mes alas que la facció passant á un poblet pèl matrimoni civil.

No volém parlar de mánigas estretas, ni de mánigas amples, ni de botinas ab botonets que no cordan res ó ab civellas que res engan-xan, ni de sabatas escotadas y obertas com la boca de un mestre d'estudi.

No volém parlar de aquests corbatins are tant estrets com una beta d' espadenya, are amples y estesos com un cobrellit de seda.

Ni d'aquest gech ab qua que se'n diu frách, ni d'aquests samalés que se'n diuhen bas-tons: ni d'aquests armilleros mes gruixuts y que la cadena de un presidari, ni en fi de res de tot alló, que transforma al rey de la creació ab un ente 'l mes ridícul dels que trepitjan la terra.

**

Ah! con qué res vol aquest ab los homes? preguntarán vostés: senyal segura que avuy las donas pagarán la festa.

Y are 'ns parlará de aquest sombrerets, po-sats sobre un munt de postissos, plens de llas-sos y floretas, tant aviat petits, com las cosas d' Espanya, tant aviat grossos y estesos com l' insurrecció carlista.

Y are 'ns parlará de aquests vestits arrugats y recullidets com las classes conservadoras, ó de aquells altres que portan una qua tant llar-ga com moltas de las situaciones que de algun temps á aquesta part hém vist á Espanya.

O bè de aquells vanos en forma de punyals, que en mans de una hermosa que sápigamanejarlos, serveixen per assassinar al pobre mos-quit que si deixa caure.

O potser del color del cabell avuy dia mes de moda.

O tal vegada de aquelles golas en forma de platas, que serveixen pera servir als enamorats lo cap de las sèvas estimadas.

O finalment, si son de bon tó los *quernos* ó las ensiamadas, los bucles ó 'l rissat: las néulas ó las ondas, lo monyo gros ó 'ls cabells á istil de quinto.

Res de tot aixó tampoch estimadíssim lector de LA CAMPANA.

Que vesteixi la gent del modo ó de la moda que 'li passi pèl magí: que alegri á la indus-tria, y que vaja una part del profit á las po-bres c'asses treballadoras, que si no hi hagués en lo mon los alardes de la ridiculés, se farian encare mes badalls de gana, dels molts qu' are solan ferse.

**

Las modas morals son las que volem tractar: la moda de parlar de tot y de no entendre de res: la de aparentar molt y no tenir un xavo, per fer canta á un cego.

Parlar volém d'aquests globos aereostátichs inflats y lleugers que s' enfilan perque no pesan, y reoentan aixís que son enlayre.

¡Ah! quans n'hi há d'aquests pèl mon.

Fins creyém algunas vegadas que tots, qui mes qui menos hi prestém tribut.

La modestia ha arribat á ser vanitat: son tant poch los modestos, que aparentar lo ser-ne, ja es lo mateix que buscar un medi de dis-tingirse, entre tots los que son francament or-gullosos.

Pero la moda principal, la que arrastra 'ls pobles en sa corrent poderosa, irresistible com la pudó, es la que ha marcat en l' historia del mon, totas las revolucions y totas las reaccions que en ella 's contan.

**

Vostés que son espanyols com jo, coneixerán á mes de quatre que han sigut milicianos y mata-freres d'aquells mes enfutismats, y que avuy ab las sabatas de simolsa y 'ls rosaris á la butxaca van cada dia á missa á la Catedral.

¿Perqué 's creuhen que 'u fan? Per la moda mateixa que tenen las figas, de tornarse pan-xonas.

Coneixerán colgaduras y atxeros que han servit en lo mateix balcó per celebrar per exem-ple l' aniversari del Papa, la proclamació de Amadeo, la de la República y la de la actual situació....

¿Qué volen ferhi, si era qüestió de moda!

Ne coneixerán que han sigut de totas las situaciones y han tingut la sort de ser en totas ellas empleats....

¿Que 's pensan que en aixó hi ha cap mala intenció? No senyors: aquí la moda es fer tre-ballar las barras.

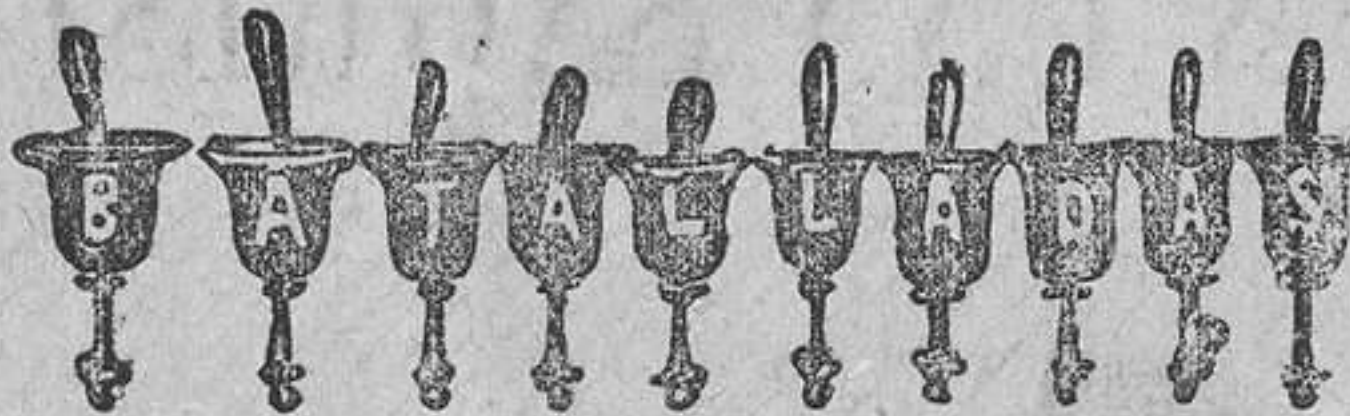
Y haurán sentit baladrers ahir que avuy van mes motxos que un *ojalatero*, lo dia de lo de Aleixar ó lo de Cherta.

¿Que 's creuhen que es perque un dia po-dian fer mal á la llibertat y l' altre dia ni lli-beretat hi havia per ferli mal? Pues no senyors: es una simple qüestió de moda: las bocas son com las armillas: un dia obertas y l' altre ab las selapas closas.

Y mirin tho tot aixís, consolantse ab l' idea de que totas las modas cambian. Unicament queda y quedarà sempre la de buscar per tots los medis possibles la felicitat d' Espanya. Com que aquesta no existirà may, se buscarà sempre.

Si no tenen res mes que fer, dedíquinhí.

P. K.

Ha ja inaugurat sas funcions en lo Teatro del Circo la companyia italiana dirigida per l' eminent artista Ernest Rossi.

Set anys endarrera, quan per primera vega-da trepitjá las taulas de Barcelona, l' inspirat actor rebé de esta ciutat l' ovació de que ab son géní se féu digne.

Avuy conserva la mateixa forsa creadora que avants, domina la escena ab un talent in-verossímil, y 'l cor del espectador, desde l' co-mens de una obra fins á son final, está pendent de sas paraulas y de son modo de treballar.

Res hi fá que parli una llengua que no es la nostra: com que son istil es lo de la veritat y 'l del sentiment mes púr, res s'escapa de quan diu, res de quan fá.

Creyéim que 'l públich de Barcelona, protec-tor y amant de lo que es verdaderament bè, no 's contradirà, y que 'ls mateixos aplausos y la mateixa febre de admirarlo, dominará en tots los amants del art y del verdader mérit.

Ja haurán vist lo de Cherta: rendició de una partida: lo Nen de Prades mort: 225 presoners: en fi: una engallinada bèn feta.

No veuhen, entremitj de tot, noticias aixís, no mes tenen per nosaltres una part trista: la de que no pugan donarse cada dia.

Alló de la milicia ja no 's fá.

La tranquilitat de moltas senyoras de sa casa exigia que 's deturés als sèus esposos de rol-liscar per la mateixa pendent que vá dur als progressistas á un precipici.

Qui vulgui fé'ls soldats, que 'ls fassi á casa sèva ab l'escombra

Trayém del *Imparcial* qu' es un dels periódichs mes aixerits:

«Diu *«El Tiempo»* que per edificar no tots son bons: ho estém veyent.

«Un' altra declaració de *«El Tiempo:»* No pot reedificarse tot.

«¿Ho sent l' *Espanya Católica?* No pot reedi-ficarse tot.»

Sobre 'l sepulcre del valent capitá de la ron-da de Mataró, conegut per Piu, inmolat per los

sectaris del absolutisme en los turons de Bre-da, hi llansa LA CAMPANA DE GRACIA una llágrima de dolor, y sent no estar en disposició de exhalarhi un crit de ¡venjansa!

Paraulas de D. Juan Mañé y Flaquer:

—«En nostres temps los caràcters son raros, y 'ls generals escassejan encare que abundin.» Som de la mateixa opinió.

Las autoritats han detingut en la frontera 170 mil cartutxos destinats als carlins.

Com que es de lley restituir tot lo que 's prén, proposém que las balas que contenen se 'ls envihin per las bocas dels fusells del exer-cit, á fi de que arribin mes seguras al camp enemich.

Encare están 'ls amichs de 'n Sagasta estu-diant si 's transferirán ó no á la nova situació.

¡Ay, si 's tractés de un parell de milions!

Llavors si que fora qüestió de decidirse á crema-dent.

Al carrer d' En Petritxol ja no vendrán mes natas; no s'hi véu res mes qu' una col-lecció de cinquanta fotografias dels quadros d' En Fortuny y acuarelas y aixó y res mes qu' aixó haurá de comprar á la forsa tothom qui per allí passi.

Aixó si ey... no han de ficarse á n' aquella casa dels tortells ni en cap de las Vaquerias si-no en la botiga de ca'l senyor Parés qu' es un senyor qu' ara la pegada en fer varias cosas de gust sense mirar que s' esposa à ser alabat per tothom y guanyar una pila de diners. ¿Qué vo-len ferhi?

L' *Independencia* ja ha tornat á veure la llum pública.

En son primer número s' entreté esplicant que la varen privar per haver reproduhit una noticia del *Diari de Tarragona*.

Y anyadeix que en aquest mateix cas se tro-bavan *Lo Diari de Reus*, *La Lucha de Girona* y 'l *Diari de Vilanova* que á pesar de publicarse en un poble de aquesta mateixa provincia, no ha experimentat lo mateix que 'ls altres lo mes mínim contratemps.

Si senyora: tot lo que vosté vulgui: si preci-sament aixó es lo lógich.

Ja veurá, barrinhí una mica.

Cada dia segueixen las presentacions de car-lins importants á Perpinyá y altres punts im-portants de la frontera.

Si seguim de aquesta manera, bè; pero mi-llor encare, si l' exércit del Nort, emprén de nou las operacions, no de per riure, sino ab la forsa que té, gracias al número de batallons que 'l forman.

Llavors l' aspirant á Rey, per la gracia de las Vascongadas, y malehida la gracia que 'ns fá, haurá de tocar pirandó.

Ey! á no ser que com á l' istiu que som, no l'hi dongan la bola avants.

Un poeta catalá 'ns remet la següent poesia, queixantse'ns de que en los Jochs Florals ahont la havia enviada no l'hi premiessin. Lle-geixinla y veurán quina injusticia:

LA FLOR NATURAL.

Déumela.

Un favor vull demanarne als senyors Mantenedors: mal m' está 'l dirho: soch poeta, y tronat essent, com tots, tinch un plan tan maquiavelich que, si 'm surt bè, com vull jo, me veurán á milionari passar promte de pelon.

Conech á jo una noya rica que de guapa no n' es molt: aixó si, es molt orgullosa

com las que tenen pinyó.
Si 'l favor vostés me fessin
de dar m' la natural flor,
jo a n' ella la oferiria
en los próxims FLORALS JOCHS.
Restantne ella molt contenta,
jo l'hi pintaba l' amor,
y per las próximas Pasquas
m' hi veyan casar de cop.
A tal favor agrahit,
joh excel·lents Mantenedors!
á lo refresch y a la boda
convidaba á vostés tots,
y per completar la festa
l'endemà ab plaher y goig,
los portaba á Ca'l Tio-Nelo
á menjarne, de bunyols
tres, quatre, cinch ó sis lliuras,...
no renyiriam per xo,
fentne á cada hu portarne
per beure, dos d' axarop.

Per mor' de Dèu los suplico
me fassin aqu'ix favor,
si no volen que la gana
me tiri á lo Poble Nou...

UN PELON.

Café Cuyas de Barcelona, 12 abril de 1875.

ANIMALS.

¿Quina es la bestia que no troba res mal fet?
—Lo *bé*.
¿Y la que fá veure las cosas dobles?—Lo *gat*.
¿Y la que may vol creure res?—La *o-ca*.
¿Y l' auCELL que may vá pèls baixos?—Lo
par-dal.
¿Y la bestia mes elegant?—La *polla*.
Y la fiera mes amant de las lletras?—La
I. N. (*hiena*).

El Pueblo, La Prensa, La Epoca y El Correo Militar han sigut suspesos per parlar de la próxima terminació de la guerra.

En la guerra hi juga la *caballeria*.

Si se 'n haguessen recordat haurian vist que aquí á Espanya no hi ha res pitjor que ficarse en llibres de... *caballeria*.

Lo mestre y 'l noy de cada senmana:
—A veure noy: sabrias dirme quantas lletras hi entran en la paraula *pantalón*?
—Si.
—Los noys no dihen si tant á secas: segons veig t' hauré de comprar un *si senyor*.
—Mes valdria que 'm comprés uns d'alló que ha dit primer, que 'ls que duch ja son tots estripats.

SEMBLANSAS ESTRANYAS.

¿En qué se sembla un rosegó de pá de 15 dias ab un bigoti?—En que 's *di*.
¿Y un canari que ahir se 'm morí ab Carlos Terso?—En que no es *viu*.

FABULETA.

Jugantne dos carlistas á las xapas van arribá á las grapas, y vá serne tant fiera la acomesa que semblavan talment gossos de presa, no quedant á la fi dels contendents mes que 'ls ullals y los caixals y dents. Ab un minut contat l' un á l' altre s' havian devorat.
Per lo qué, joh car lector! servirte puga, que Dèu te guard' de un carlinot quan juga.

Un periódich de Madrid fá notar que es consolador veure á Espanya sent la primera nació del mon en la producció del plom.

Pero vaja, es precis confessar, que desconsola veure qu' Espanya es també la primera na-

ció del mon en gastar-lo en forma de balas de fusell.

LO VESTIT.

Don Pere Barrera vivia á Madrid, pero vá fe un quiebro, y se 'n vingue aquí: y si avants gastava molt poch per vestir, are, lo gran tuno, vá molt ben vestit.
Tè palco al Liceo, viu en primer pis, se fá ab gent lliuhida y tè molts amichs, que per cert no 's pensan que sigui un pillin, perque sempre veuhen que vá ben vestit.

Pèl Parque's passeja tots los dematins, y encar' que sa cara no es de serafi, la gent que se 'l mira sentiréu que diu:
«¿Quin senyor mes guapol
¡Que vá ben vestit!»

Ell, diu ordinari, al obrer senzill, que la vida 's guanya ab lo cap del dits; mes á n' ell en cambi, l'hi dihen qu'es fi, tant sols perque veuhen que vá ben vestit!

Y com aquest tipo se'n troban molts mils que ab lo vestit tapau sas faltas y crims, puix, en nostre sigle, fins l'home mes vil tothom lo respecta... si vá ben vestit.

BOIXOMPIFAIG.

Avuy á dos quarts de una Jochs Florals á Llotja.

¿No veuhen alló que 'ls déyam de Barcelona? Alló dels perfums de las flors barrejantse ab las emanacions del bacallá, en un mateix tros de la Rambla?

Aquí tenen lo saló de Llotja: lo comers, l' agiotatje y 'l trafec'h fent puesto á la poesia.

466 poesias s' han enviat als Jochs Florals. Dinou no mes son las distingidas ab premis ó accessits.

¿Quin ha sigut donchs lo premi mes abundant?

Ni l'englantina, ni la viola, ni la flor natural: ha sigut la carabassa!

Cosas que 's senten á dir passejantse pèl Parch de la Ciutadela:

Una noya casadora: Me sembla que en aquest lago, ab lo temps s'hi pescarán molts *llusos*.

Una jamona: Mare de Dèu y que mosquits que hi volan!

Un liberal: Per mes que hi plantin llozers y palmas, tots se secarán perque aquestas plantas ja fa temps que á Espanya no hi proban.

Un neo: Ay qu' es bonich! Sobre tot aquest' herba: lo vert m'agrada tant!

Un agrónomo: ¿Com volen que las plantas hi vajan bé, si las arrels troban los fenaments de la Ciutadela? No hi ha res pitjor com una cosa que ja ha existit.

Un empleat: ¿Quins camins mes tortuosos! Semblan los que portan á la obtenció de un empleo.

Un pobre: Mes valdria ser planta que pobre: al menos viuria dintre de aquesta casa de cristall.

Un ciutadà: Mira: segons aquest rétol lo Parch es propietat mèva: «*Estos jardines pertenecen al público barcelonés.*»

Un poeta: Falta encare que s'hi plantin moltes cosas.

Jo (al sentirlo): Guayti; allí darrera fan plantarhi als soldats.

EPITAFI D'ISTIU.

Sota eix marbre sepulcral
hi jau un municipal
home de grans acudits.
Un dia estant de tabola
morí de haver dat la bola
y haverse llepat los dits.

E. N.

Los concejals han tornat á restablir las bandas.

Molt ben fet.

Un regidor ab la banda, de un tros lluny ja 's veu.

Se queixa un periódich de que 'l capot dels municipals que era blau, per ser mal tenyit ha cambiat de color.

¡Vaya una cosa!

En los temps que corrém s' hi passa tan facilment de un color al altre!...

SONET.

Des que ditxós tos ulls vaig poder veure
ab frenesí vaig comensá á adorarte:
Jamay me cansaria de mirarte
s'entén joh bella ninal poguent seure.

Si com á un bé 'm poguessis lo cor treure
podrias en ell sempre enmirallarte,
que no pára un moment de retratarte
fotógrafa per tú: ja 'u pots ben creure.

¡Ay si 'l vejessis lo mèu cor, hermosa!
Ja sè jo qu'escoltant las mèvas queixas
calmarias de amor ma ardenta set.

Y si 'u fas y vols serne generosa
y una pessa de dos á aixó anyadeixes,
ab ella y tot plegat tindré un llonguet.

L. T. C.

Los periodichs radicals de Fransa *bufan* tots contra Mr. *Buffet*, perque desde 'l ministeri republicá fá la política dels monárquichs.

**

En catalá *Buffet* es un disminutiu de *Bufo*.

Aquella beata que sempre llegeix lo *Brusi*:
—Miris que diu avuy: que en lo teatro de Novetats aquest istiu s'hi cantarà la missa de 'n Verdi.

—Ja era hora: senyora Tuyas: ja que un temps hi havia ball á las iglesias, are missa als teatros. Vaya!

CANTARELLAS.

No vagis de vespre al moll:
dispensam si aixis te parlo:
Al moll hi sentit á dir
que de nit no passen fardos.

L. T. C.

Lo que nineta t' envejo
es jay! ta cara agraciada
¿Voldrás deixármela un dia
que tracti de disfressarme?

J. T. M.

Com que vius sota 'l terrat
y la tèva casa es alta,
te miro com la guinéu
mira 'ls rahims de la parra.

Quan desesperat estiga
y tracti de suicidarme,
Havors me caso ab tú hermosa
y requiescat in pace.

Lo foch del amor me crema,
lo foch del amor me abraza,
y mentres cantava aixó
m' has tirat un gibrell d' aygua.

J. R.

QUENTOS

Un senyor havia vingut á menos.
Per sort tenia un fill á América que havia fet una rápida fortuna.

Al comunicarli la noticia del mal estat dels seus interessos, aquest l'hi contestá:
—«Pare: no s'hi encaparrí: jo tinch diners, y he resolt adoptarlo per fill.»

Un marqués, cridant al seu criat:

—Joan! Joan!..

La cambrera, sortint:

—Senyor Marqués: en Joan no pot venir.

—¿Ahont es?

—A un puesto en que no pot enviarhi á un altre per ell.

—¿Que dius? ¡Ay de tú, si has dit cap cosa de mal tó! ¿Ahont es aquest puesto?

—Ay, ay... es á la fotografia: ha anat á treure's lo retrato.

Es de nit: un avaro té un llum davant de un mirall, y l'hi sembla que n'hi han dos.

Acostumat á no permetre's lo luxo de dos llums, diu bufant:

—Maté'n un lladre.

Y 's quedá á las foscas.

Dos han anat á desafiar-se.

Un d' ells es molt amant de la gresca, l'altre molt sério.

—Es precís que aquí surti la sanch de un de nosaltres dos... diu aquest últim. Ab aixó 'm contento.

Lo bromista:

—Endavant: vosté ja haurá avisatal sangrador per las sangoneras: vritat?

—Ira de Déu: un nou insult? Donchs are es necessari que un dels dos no surti mes de aquí.

—Está molt bè: per la mèva part ja pot quedarshi: *con qué, pàssiko bé.*

Y girant qua, lo deixá ab un pam de nas.

Un senyor acompanyat de un gos de Terranova, véu un pis ab papers, en senyal de que 's lloga, y pregunta al porter de la casa:

—Sabria dirme quan val aquest pis?

Lo porter adonantse del gos:

—Per vosté no 's lloga.

—Y aixó?

—L' amo no vol *animals*

En un ball de gent cursi, un jove vá á treure á una senyoreta.

—Ay dispensi: diu la noya: no puch ballar ab vosté: la mamá no vol que balli ab ningú que no porti guans.

—Oh! no tingui cuydado, exclama 'l jove, digui á la seva mamá que aixís que acabém la dansa, ja anire á rentarme las mans.

Un masover deya al seu mosso:

—Home Janet: lo senyor de 'l hisenda parla de una mena d' arbres que no sè 'l que son: arbres *genolígichs* ó *ginogélochs* ó *genalogichs*... si *genalógichs* diu ¿que sabs qu' es aixó?...

—Ah! ja m' ho penso será un d' aquets arbres d' América que are plantan pertot arréu.

EPICRAMAS

—¿Quina mala véu té en Prat!
—Si parla ab lo nás, tanoca.
—Es falsi jol'hi he reparat y he vist que parla ab la boca.

P. B.

No sè en quin lloch s' estrenaba un drama ó lo que seria, ahont al final pareixia un burro gros que bramava.
Al públich res se n'hi dava de l' obra tot lo primor, pro (y ho feya ab tot lo cor) al arribar al final y senti aquell animal deya:—*Que salga l' autor.*

P. y L.

Un tal Pere Panadés ab la Consol se casá, y de celos vá finá la Consol al cap de un mes.
Y 'l viudo que porta dol prorumpeix per tot hont vá:
—Estieh d' aquella hora ensá ab Consol sense Consol.

D.

Estant ab Mercè al jardí vaig demanarli 'l seu cor, y ella plena de rubor vá dirme:—*¡Fugi d' aquí!*
Mes com tornés á rorfiá demanantli algun recort, se m' endugué cap al hort y un pebrot me regaiá.

U. P.

ADVERTENCIA.

Una indisposició repentina del redactor encarregat de donar contesta á la correspondencia, aixís com de insertar lo nom de las personas que han endevinat las xaradas y demés publicat en l' últim número, nos priva aquesta senmana de omplir aquest vuyt que notarán nostres lectors.

En la próxima senmana donarém las solucions indicadas junt ab las corresponents á aquest numero, y la correspondencia tota.

SALT DEL CABALL.

sen	ta,	ju	tè	lley:	ga	ro	pre
ga	tró,	se	ti	le	sem	que	llar
que	ga	go	Rey	co	ta	à	car
car	dó	du	may	cas	que	cles,	a
fi	gro	quell	tè	bu	ta	ban	ta,
al	de	éu	y	d'a	to	mich	la
ra	us	un	d'	la	de	puig	na
Rey	pèa	ca	No	es	u	pa	sols

A. F. O.

GEROGLIFICH.

LO lo lo lo LO
fan

EEE AAA

LLAMBROCHS.

PROBLEMA ARITMETICH.

Dels quartos que avuy portava n'hi tret just la quarta part: després n'hi he afegit quatre, y per pagar l' afeytar ne trech vuyt y veig que 'm quedan vintitres nets y cabals.
Se pregunta, ¿quans ne duya avans de gastarne cap?

POLL Y PUSSA.

TORTURA CEREBRAL.

Donats vint mistos ó vint palletas, dividirlos en munts que formin cada un d' ells un número impar.

C. DEL SEBASTIANET.

FUGA DE VOCALS.

P.r p.d. p.d. n P.r.t
p.d. s.mpr. .b g.n.v.t.

MAL-CASAT DE REUS.

FUGA DE CONSONANTS.

.e. .e.e. .e... .e. .e...e..
.e...e. .e .e. .e. .e...e..
.e. .e...e... .e .e .e. .e...e..
.e .e.e. .e. .e. e... .e.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es l' instrument que per fort que 's toqui es sempre piano, y que per fluix que 's toqui es sempre fort?
2.ª ¿Quin es lo poble de Catalunya que per mes que siga á casa seva, sempre diu qu' es á casa d' ella?

FORMATJUT.

ANAGRAMA.

Encesa com una *tot* crema avuy la pobra Espanya, que á cop de *tot*, ¡pobre donal esquena y clatell l'hi macan.
¡Y encar voldrán que ab un *tot* s' acabi aquesta gatzaral ¡Déu mil *tot* fregits! que aixó sols á cops de *tot* s' acaba.
Cinch lletres... aquí barrinin que 'l que hi dit, es hó que 'u sapigan.

CABO DE SABOYA.

XARADA

I.
Tinch un *hu* leal y *tersa*, que no sab may la *tres-quarta*: passarás la *dos inversa* si á la Habana vols marxarte.
Tots tenim *tercera prima*, *quatre* es nota musical, regalo un *dos* á la Quima y al cafe jugo al *total*.

UN NOVICI.

II.
En plural, *primera*, es lletra *dos* ho es, *tersa* també: ven l' *hu* *dos* per la *tres dos* molt trempat lo *total* meu.

PEPA Y LOLA.

ENDAVINALLA.

Tota jo soch de marfil sens ser bola de billar: sense ser ganivet tallo y sense camiar caich.
Jo fujo de la vellesa y vaig sempre ab los infants neixo y moro dos vegadas... si no 'm tens, tingut me haurás.

D.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAUFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.